

Китоби Дониёл — Саду чордахум

Насли охирин: ошкор сохтани иҷрои нубуввати Ҳизқиёл ва мӯҳргузори 144,000

Jeff Pippenger

2024-03-03

Насле, ки омадани войи сеюмро дар 11 сентябри соли 2001 шохид буд, охирин насли таърихи замин аст. Порчае аз Ҳизқиёл, ки ин ҳақиқатро тасдиқ мекунад, аз ҷониби миллиериён ҳамчун ба масали даҳ бокира мустақиман марбут фаҳмида мешуд ва бинобар ин, ба боби дуюми Ҳабаққук низ. Дар он таърих, рӯёи боби дуюми Ҳабаққук, ки дигар «ба таъхир нахоҳад афтод», ва ки дар 22 октябри соли 1844 ба иҷро расид, қонуни наздикояндаи якшанберо дар Иёлоти Муттаҳида пешнамой мекард. Аммо пешгӯии Ҳизқиёл дар бораи рӯёе, ки дигар тӯл дода нахоҳад шуд, ба таври комил дар таърихи муҳргузори яксаду чилу чор ҳазор, ки бо омадани войи сеюм дар 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ба иҷро мерасад.

Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ин ҷӣ масалест, ки шумо дар замини Исроил доред ва мегӯед: “Рӯзҳо тӯл мекашанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад”? Бинобар ин ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман ин масалро аз миён хоҳам бурд, ва онҳо дигар онро дар Исроил чун масал ба забон нахоҳанд овард; балки ба онҳо бигӯ: ‘Рӯзҳо наздиканд, ва анҷоми ҳар рӯё низ.’ Зеро дар миёни хонадони Исроил дигар ҳеҷ рӯёи ботил ва ҳеҷ фолбини хушомадгӯёна нахоҳад буд. Зеро Ман Худованд ҳастам: Ман сухан хоҳам гуфт, ва сухане ки Ман мегӯям, ба амал хоҳад омад; он дигар ба таъхир нахоҳад афтод; зеро дар рӯзҳои шумо, эй хонадони саркаш, Ман сухан хоҳам гуфт ва онро ба ҷо хоҳам овард”, мегӯяд Худованд Худо». Ва боз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, инак, аҳли хонадони Исроил мегӯянд: “Рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои дур нубувват мекунад”. Бинобар ин ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Ҳеҷ яке аз суханони Ман дигар ба таъхир нахоҳад афтод, балки сухане ки Ман гуфтаам, ба амал хоҳад омад”, мегӯяд Худованд Худо». Ҳизқиёл 12:21–28.

Ҳамаи анбиё дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, ва «рӯёи ботил» ва «фоли хушомадгӯёна» «дар миёни хонадони Исроил» ҳамон борони дерини тақаллубист, паёми «сулҳ ва амният», ки баҳс мекунад, ки «рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои бисёр дур нубувват мекунад». Ин аст «баҳси» Ҳабаққук, зеро онҳое ки «рӯёи ботил»-ро пешкаш мекунанд, бар зидди «рӯёе ки ӯ мебинад» далел меоранд. Онҳо даъво мекунанд, ки «Рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои бисёр дур нубувват мекунад». Паёмрасонони паёми сулҳ ва амният иддао мекунанд: «рӯзҳо тӯл кашидаанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад», зеро, охир, магар ӯ 18 июли соли 2020-ро пешгӯӣ накарда буд? Паёмрасонони «рӯёи ботил» инчунин аз ҷониби Ҳизқиёл дар ду ояти аввали ин боб низ муайян карда шудаанд.

Ва каломи Парвардигор боз бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ту дар миёни хонаи исёнгар сокини, ки чашмон доранд, то бубинанд, вале намебинанд; гӯшҳо доранд, то бишнаванд, вале намешунаванд; зеро ки онҳо хонаи исёнгар ҳастанд». Ҳизқиёл 12:1, 2.

Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд ва ҳама дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд; ва ҳангоме ки Масеҳ дар таърихи хизмати Худ ба яҳудиёни баҳсчӯӣ мурочиат намуд, Ё аз Ишаё иқтибос овард, то он яҳудиёни баҳсчӯӣро, ки он вақт аз ҷониби Худо талоқ дода мешуданд, чунин муайян созад: чашмон доранд, то бубинанд, вале намебинанд, ва гӯшҳо доранд, то бишнаванд, вале намешунаванд. Акнун, чунон ки он вақт буд, Ҳизқиёл ба мардони истехзокори адвентизми Лоудикия мурочиат мекунад, ба яҳудиёни баҳсчӯӣ рӯзгори мо, ки паёми сулҳу амниятро дар муқобили паёми борони охир пешниҳод менамоянд. Исо мутобиқи қоидаҳое амал мекард, ки Худ дар Каломи Худ қарор дода буд, бинобар ин пешгӯиҳои Ё низ ба айёми охир, мушаххастар аз рӯзҳое ки дар онҳо ба яҳудиёни баҳсчӯӣ мурочиат намуда буд, нигаронида шудаанд.

Бинобар ин, Ман ба онҳо бо масалҳо суҳан мегӯям, зеро ки дида намебинанд, ва шунида намешунаванд, ва намефаҳманд. Ва дар онҳо пешгӯии Ишаё ба амал меояд, ки мегӯяд: «Бо шунидан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва дида хоҳед дид, вале дарк нахоҳед кард. Зеро дили ин қавм ғафс гардидааст, ва гӯшҳои он кар шудаанд, ва чашмони худро бастаанд; мабодо бо чашмони худ бинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯй оваранд, ва Ман онҳоро шифо диҳам». Аммо чашмони шумо муборак аст, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд. Матто 13:13–17.

Падидаи қавме, ки мешунаванд, вале намешунаванд, ва мебинанд, аммо намебинанд, нишонаи қавми пешини Худост, ки дар ҳоли канор гузошта шудананд. Он падидаи нубувватӣ иҷрои пешгӯии Ишаё дар бораи чунин вазъият аст. Чунон ки дар мавриди ҳамаи анбиёст, Ишаё низ ҳамроҳ бо Масеҳ дар бораи айёми охир суҳан мегӯяд.

Дар соле ки подшоҳ Узиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахт нишаста буд, баланд ва боло бардошта; ва домани ҷомаи Ё маъбадро пур мекард. Болои он серафимҳо меистоданд: ҳар яке шаш бол дошт; бо ду бол рӯи худро мепӯшонид, бо ду бол пойҳои худро мепӯшонид, ва бо ду бол парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст. Ва остонаҳои дар аз овози он ки нидо мекард, ба ларза даромад, ва хона аз дуд пур шуд. Он гоҳ ман гуфтам: Вой бар ман! зеро ки ман ҳалок шудаам; чунки ман марде лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавме бо лабони нопок сукунат дорам; зеро чашмони ман Подшоҳро, Худованди лашкарҳоро, дидааст. Он гоҳ яке аз серафимҳо сӯи ман парвоз карда омад, дар дасташ ангишти тафсоне дошт, ки онро бо анбӯр аз қурбонгоҳ гирифта буд. Ва онро бар даҳони ман гузошта, гуфт: Инак, ин ба лабони ту расид; ва гуноҳи ту дур карда шуд, ва хатои ту пок гардид. Ва овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: Киро бифиристам, ва кӣ барои Мо хоҳад рафт? Он гоҳ ман гуфтам: Инак ман ҳозирам; маро

бифирист. Ва Ў гуфт: Бирав, ва ба ин қавм бигӯ: Шунавед, вале дарнаёбед; бубинед, вале дарк накунад. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онҳоро гарон кун, ва чашмҳои онҳоро бибанд; мабодо бо чашмҳои худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгашт намоянд, ва шифо ёбанд. Ишаъё 6:1–10.

Ишаъё, Ҳизкиёл ва Масеҳ ҳамагӣ намояндаи касоне мебошанд, ки дар рӯзҳои охир, дар айёми борони охирин, мӯҳр зада мешаванд, хангоме ки паёми ҳақиқӣ ва бардурӯғи борони охирин, дар иҷрои Ҳабаккуқ боби ду, мавриди баҳс қарор дорад. Ба гуфтаи Исо, дар он давраи замоне ки ин иҷро мегардад, одилон тамсилотро «мебинанд», ки ин рамзи нубувват аст. «Хирадмандон» паёми нубуввати борони охиринро мефаҳманд, аммо онҳое ки бо яҳудиёни баҳсчӯй намояндагӣ мешаванд, намебинанд ва намешунаванд, ва мувофиқи гуфтаи Ҳизкиёл онҳо паёми сулҳ ва амниятро пеш меоранд ва баҳс мекунанд, ки иҷрои пешгӯиҳо дар ояндаи дур воқеъ хоҳад шуд. Онҳо пешгӯиҳоро инкор намекунанд; яҳудиёни баҳсчӯй ба пешгӯии омадани Масеҳ танҳо бо лаб эътироф менамуданд; вале онҳо фақат ин воқеаро ба ояндаи бисёр дур нисбат медоданд. Аммо Исо бар онҳое баракат эълон намуд, ки паёми нубуввати замони худро «мебинанд».

Дар рӯзҳои Масеҳ ин паёме буд, ки хангоми таъмиди Ў расид, вақте ки Рӯҳулқудс нозил шуд. Нузули Рӯҳулқудс хангоми таъмиди Ў нузули фариштаи Ваҳй боби даҳро дар 11 августи соли 1840 пешнамоӣ мекард. Нузули илоҳӣ дар ҳар яке аз ин ду таърих фарорасии паёми ҳақиқати ҳозираи он замонро нишон медод: барои Исо, он паёми марг ва эҳёи Ў буд, чунон ки таъмиди Ў онро таҷассум мекард. Барои миллериҳо, он паёми Ислом дар бораи войи аввал ва дуюм буд, ки паёми имтиҳонии пешгӯии замонро тасдиқ мекард. Ҳар дуи ин таърихҳо бо фарорасии паёми имтиҳонии борони охирин дар 11 сентябри соли 2001 мувофиқат мекунанд. Аз ҳамин сабаб аст, ки хоҳар Уайт чунин сабт мекунад:

«Ҳамаи паёмҳое, ки аз солҳои 1840–1844 дода шудаанд, бояд ҳоло бо қувват баён карда шаванд, зеро одамони бисёре ҳастанд, ки самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонида шаванд.

Масеҳ гуфт: “Хушо чашмони шумо, зеро онҳо мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро онҳо мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд, ки он чиро шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд” [Матто 13:16, 17]. Хушо он чашмоне, ки он чизҳоро دیدанд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд.

«Паём дода шуд. Ва дар тақрор кардани ин паём набояд ҳеҷ таъхир бошад, зеро аломатҳои замон иҷро шуда истодаанд; кори анҷомдиҳанда бояд ба ҷо оварда шавад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба таъйини Худо ба зудӣ паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланде мубаддал хоҳад гашт. Он гоҳ Дониёл дар қисми худ хоҳад истод, то шаҳодати худро диҳад.

«Диққати калисоҳои мо бояд бедор карда шавад. Мо бар лаби бузургтарин рӯйдодии таърихи ҷаҳон истодаем, ва набояд шайтон бар қавми Худо қудрате дошта бошад, то онҳоро ба ҳоб равад. Папайат бо қудрати худ падид хоҳад омад. Ҳама бояд акнун бедор

шуда, Навиштаҳоро таҳқиқ намоянд, зеро Худо ба содикони Худ маълум хоҳад кард, ки дар замони охир чӣ хоҳад шуд. Каломи Худованд бояд бо қудрат ба назди қавми Ё биёяд....»

«Ин аст он чи ба ман нишон дода шудааст, ки мо дар хобем ва вақти тафаккуди худро намедонем. Аммо агар мо худро дар ҳузури Худо фурӯтан созем ва Ёро бо тамоми дил бичӯем, Ё ба мо ёфт хоҳад шуд». Manuscript Releases, volume 21, 436–438.

Паёме, ки ба воситаи паёми ҳақиқати ҳозираи Масеҳ дар таърихи Масеҳ ва паёми ҳақиқати ҳозираи солҳои 1840 то 1844 намунавор нишон дода шудааст, ба рӯзҳои охир ишора мекунад, вақте ки паёми миллерӣ такрор мегардад. Онҳое, ки дар таърихҳо ҳамчун касоне тасвир шудаанд, ки наметавонанд «бинанд ва бишнаванд», «вақти тафаккуди худро намедонанд». Вақте Ишаё аввалин ишораро ба паёмрасонони паёми қалбакии борони охирин, ки мебинанд, вале намебинанд, пеш меорад, ӯ вақти оғоз ёфтани ин давраро муайян мекунад, он давраро, ки хоҳар Уайт гуфтааст: «паёме аз таъйиноти Худо, ки ба нидои баланд хоҳад расид». «Таъйиноти Худо» вақти муайянеро ифода мекунад, ки паём дар он мерасид, ва дар ояти сеюми боби шашуми Ишаё, Ишаё он вақтро дақиқ нишон медиҳад.

Ва яке ба дигаре нидо карда, гуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст». Ишаё 6:3.

Хоҳар Уайт муайян месозад, ки вақте фариштагон дар он порчае, ки Ишаё касонеро тасвир мекунад, ки чашм доранд, мебинанд, вале намебинанд, ба якдигар нидо мекунад: «Қуддус, Қуддус, Қуддус», он дар 11 сентябри соли 2001 иҷро мегардад.

«Вақте ки онҳо [фариштагон] ояндаро мебинанд, замоне ки тамоми замин аз ҷалоли Ё пур хоҳад шуд, суруди зафарманди ситоиш бо нағмаи дилангез аз яке ба дигаре танин меандозад: “Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо.” Онҳо аз ҷалол додани Худо қомилан қаноатманданд; ва дар ҳузури Ё, зери табассуми ризомандии Ё, дигар ҳеҷ чизе бештар намехоҳанд. Дар бардоштани сурати Ё, дар анҷом додани хизмати Ё ва дар парастии Ё, олии орзуи умеди онҳо ба таври қомил ба даст омадааст.» Review and Herald, December 22, 1896.

Дар 11 сентябри соли 2001 муҳригузори яксаду чилу чаҳор ҳазор оғоз ёфт, ва борони охирин ба пошидан оғоз кард, ва баҳси Ҳабаққуқ оғоз ёфт, дар ҳоле ки масали даҳ бокира такрор мешуд. Дар он лаҳза нубуввати Ҳизқиёл ба қомоли иҷрошавии худ расид. Каломи нубуввати дигар ба таъхир нахоҳад афтод, ва насл, ки 11 сентябри соли 2001-ро дид, охирин насли сайёраи замин аст, зеро рӯё дар поёни Адвентизм баста шудани муҳлати озмоишро ҳангоми омадани дуҷуми Масеҳ эълон мекунад. Шохиди дуҷуми ин ҳақиқат дар Инҷили Луқа, боби бисту якум, ёфт мешавад.

Ба ростӣ, ба шумо мегӯям: ин насл то вақте ки ҳамаи ин ба амал наояд, нахоҳад гузашт. Осмон ва замин хоҳанд гузашт, аммо суҳанони Ман ҳаргиз нахоҳанд гузашт. Луқа 21:32, 33.

Дар боби бисту якуми Луқо Исо насли охирини таърихи заминро муайян мекунад. Ў тоза шарҳи умумии як таърихи пайдарпайро аз вайроншавии Ерусалим дар соли 70 оғоз карда, то ба тамоми таърихи миллери расонида буд. Сипас Ў аз ривояти муайянсозии мустақими таърихи нубуввати берун омада, масале пеш мегузорад, ки ҳамон таърихи нубуввати, ки Ў баён карда буд, танҳо такрор ва тавсеа медиҳад. Ҳамин тавр Ў барои ҳамон ривоят ду шоҳиди дохилӣ фароҳам овард, ва дар анҷом бо муайян кардани он ки «насл»-е, ки шоҳиди ин рӯйдодҳо буд, то вақти бозгашти Ў зинда хоҳад монд, бо таваҷҷуҳ ба қарина, ҳамон наслро муайян намуд, ки ба воситаи яксаду чилу чор ҳазор ифода шудааст.

Таърихи муҳр зада шудани яксаду чилу чор ҳазор ба насли охирин тааллуқ дорад, ва онҳо маргро намечашанд, ҳарчанд ки дар замоне зиндагӣ мекунанд, ки осмон ва замин мегузаранд.

Лекин рӯзи Худованд, мисли дузд дар шаб, хоҳад омад; дар он рӯз осмонҳо бо ғулгулаи азим nobуд хоҳанд шуд, ва унсурҳо аз гармии сӯзон ғудохта хоҳанд гашт, ва замин низ, ҳамроҳ бо ҳамаи корҳои дар он буда, сӯхта хоҳад шуд. Пас, азбаски ҳамаи ин чизҳо nobуд хоҳанд гардид, шумо бояд дар ҳар гуна рафтору кирдори муқаддас ва худотарсӣ чӣ гуна одамон бошед, дар ҳоле ки мунтазир ҳастед ва омадани рӯзи Худоро мешитобонед, ки дар он осмонҳои оташирифта nobуд хоҳанд шуд ва унсурҳо аз гармии сӯзон ғудохта хоҳанд гашт. 2 Петрус 3:10–12.

Бозомадани дуҷуми Масеҳ дар тағйирёбии сурати Масеҳ таҷассум ёфта буд.

«Мӯсо бар кӯҳи таҷаллий шоҳиди ғалабаи Масеҳ бар ғуноҳ ва мамот буд. Ў намояндаи онҳое буд, ки дар эҳёи одилон аз қабр берун хоҳанд омад. Илёс, ки бе дидани мамот ба осмон бурда шуда буд, намояндаи онҳое буд, ки ҳангоми омадани дуҷуми Масеҳ бар замин зинда хоҳанд буд ва “дар як лаҳза, дар як мижа задан, ҳангоми карнаи охирин” “дигаргун хоҳанд шуд”; вақте ки “ин фонӣ бояд либоси бақонопазирӣ бипӯшад” ва “ин фасодпазир бояд либоси бефасодӣ бипӯшад.” 1 Қўринтиён 15:51–53. Исо ба нури осмон мупӯшид, чунон ки Ў зоҳир хоҳад шуд, ҳангоме ки “бори дуҷум, на барои ғуноҳ, балки барои наҷот” хоҳад омад. Зеро Ў “бо ҷалоли Падари Худ ва бо фариштагони муқаддас” хоҳад омад. Ибриён 9:28; Маркус 8:38. Акнун ваъдаи Наҷотдиҳанда ба шогирдон иҷро шуд,—Масеҳ Подшоҳ, Мӯсо намояндаи муқаддасони эҳёшуда, ва Илёс намояндаи онҳое ки дигаргун карда шудаанд». Орзуи асрҳо, 421.

Илёс, ки намурд, он яксаду чихилу чаҳор ҳазор нафареро ифода мекунад, ки намемиранд, ва Мӯсо онҳоеро ифода мекунад, ки мемиранд. Дар рӯзҳои охир ин ду ғурӯҳ дар Ваҳй, боби ҳафт, ҳамчун яксаду чихилу чаҳор ҳазор ва анбӯҳи бузург муаррифӣ шудаанд. Вақте ки мӯҳри панҷум дар Ваҳй, боби шаш, кушода мешавад, ба онҳое ки дар давраи Асрҳои Тира аз ҷониби папосият ба қатл расонида шуданд, ҷомаҳои сафед дода мешаванд.

«“Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри панҷумро кушод, ман зери қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд; ва онҳо бо овози баланд нидо карда, меғуфтанд: То ба кай, эй Парвардигори муқаддас ва ҳақ, Ту доварӣ намекуни ва қасоси хуни моро аз сокинони замин намегирӣ? Ва ба ҳар яке аз

онҳо чомаҳои сафед дода шуд [Онҳо пок ва муқаддас эълон карда шуданд]; ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз андаке ором гиранд, то ҳамчунин ҳамхизматони онҳо ва бародарони онҳо, ки бояд мисли онҳо кушта шаванд, ба камол расанд» [Ваҳй 6:9–11]. Дар ин чо манзараҳои ба Юҳанно нишон дода шуданд, ки на воқеият буданд, балки он чизе буданд, ки дар давраи муайяни замони оянда ба вуқӯ меомаданд». Manuscript Releases, чилди 20, 197.

Шаҳидон мепурсанд, ки кай Худо қасоси кушта шудани онҳоро хоҳад гирифт. Шаҳид пеш аз он ки кушта шавад, имони Исоро дошт, зеро маҳз зоҳир шудани ҳамон имон папагариро водор намуд, ки ўро ба қатл расонад. Чомаҳои сафед адолати Масеҳро ифода мекунанд, аммо чомаҳои сафед, ки ба ин ҷонҳое, ки кушта шуда буданд, дода шуданд, баъд аз шаҳодати онҳо ба онҳо дода шуданд. Чомаҳо рамзи шаҳодат мебошанд, на танҳо адолати Масеҳ. Шаҳид пеш аз он ки кушта шавад, чомаи адолати Масеҳро дорад. Ба анбӯҳи бузурге, ки дар Ваҳй боби ҳафт зикр шудааст, чомаҳои сафед дода мешаванд, ва ба ин васила онҳое ифода меёбанд, ки дар ҷараёни хунрезии ояндаи қонуни якшанбе мемиранд. Пас, саду чилу чаҳор ҳазор бо Илс ифода меёбанд, ва мӯминоне, ки дар Худованд мемиранд, бо Мусо бар кӯҳи тағйири сурат.

Яксаду чилу чаҳор ҳазор он насл ҳастанд, ки намемиранд, ва онҳо ҳамон насл мебошанд, ки Масеҳ дар бораи онҳо сухан мегӯяд, ки ҳангоми гузаштани осмонҳову замин зиндаанд, дар Луко, боби бисту як.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Қотилшавии Ҳобил нахустин намунаи он адоват буд, ки Худо эълон карда буд, ки миёни мор ва насли зан — миёни Шайтон ва тобеони ӯ ва Масеҳ ва пайравони ӯ — вуҷуд хоҳад дошт. Ба воситаи гуноҳи инсон, Шайтон бар насли башар ҳукмронӣ ба даст оварда буд; аммо Масеҳ ба онҳо имконият медод, ки юғи ўро аз гардани худ дур андозанд. Ҳар гоҳе ки ҷоне, ба воситаи имон ба Барраи Худо, аз хизмати гуноҳ даст мекашад, ғзаби Шайтон аланга мезанад. Зиндагии муқаддаси Ҳобил бар зидди даъвои Шайтон шаҳодат медод, ки гӯё барои инсон риоя кардани қонуни Худо ғайримумкин бошад. Вақте Қобил, ки аз рӯҳи он шарир ба ҳаракат оварда шуда буд, дид, ки Ҳобилро зери тасарруфи худ дароварда наметавонад, ҷунон ба ҳашм омад, ки ҳаёти ўро аз байн бурд. Ва ҳар чо, ки қасоне пайдо шаванд, ки барои сафед кардани адолати қонуни Худо устувор биистанд, ҳамон рӯҳ бар зидди онҳо зоҳир хоҳад шуд. Ин ҳамон рӯҳест, ки дар тӯли ҳамаи асрҳо барои шогирдони Масеҳ сутунҳои эъдом барпо карда ва гулханҳои сӯзон афрӯхтааст. Аммо он бераҳмиҳое, ки бар пайрави Исо фурӯ рехта мешаванд, аз ҷониби Шайтон ва лашкарҳои ӯ барангехта мешаванд, зеро онҳо наметавонанд ўро маҷбур созанд, ки ба тасарруфи онҳо итоат намояд. Ин ҳашми душмани мағлубшуда аст. Ҳар шаҳиди Исо ҳамчун ғолиб ҷон супурдааст. Пайғамбар мегӯяд: «Онҳо бар ӯ [“он мори қадимӣ, ки Иблис ва Шайтон номида мешавад”] бо хуни Барра ва бо каломии шаҳодати худ ғолиб омаданд; ва ҷони худро то ба марг дӯст надоштанд». Ваҳй 12:11, 9». Патриархҳо ва анбиё, 77.